του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

«Πώς φτάσαμε ως εδώ;»
ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑ

Οδυνηρή κατάπληξη προκάλεσε η ολέθρια για το λαό επονείδιστη συμφωνία της κυβέρνησης Τσίπρα με τους δανειστές. Η απογοήτευση και η απορία έγινε εντονότερη γιατί ακολούθησε τον ενθουσιασμό της περήφανης λαϊκής νίκης στο δημοψήφισμα. Το «Τις πταίει;» (γνωστό άρθρο του Χ. Τρικούπη το 1874) πλανάται στην κοινωνία μας όχι μόνο στην ψυχολογική αλλά και στη λογική (γνωστική) του διάσταση. Οι ερμηνείες είναι διαφορετικές ανάλογα με την προέλευσή τους. Οι κυριότερες: Σύμφωνα με την πρώτη, που απευθύνεται κυρίως στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, η ηγεσία του πραγματοποίησε ένα θεμιτό συμβιβασμό αλλά πάλι με χρόνια με καιρούς θα επανέλθει στη φιλολαϊκή πολιτική της. Σύμφωνα με τη ρεφορμιστική μόδα επικαλούνται και τον Λένιν: Τη συμφωνία του Μπρεστ – Λιτόφσκ, το «Ένα βήμα εμπρός δύο βήματα πίσω» κοκ! Πρόκειται για προπαγανδιστικό θράσος! Η συνθήκη του Μπρεστ – Λιτόφσκ έσωσε την επαναστατημένη Ρωσία. Η συνθήκη των Βρυξελλών από αύριο ολοκληρώνει την καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων. Σύμφωνα με τη δεύτερη ερμηνεία φτάσαμε ως εδώ λόγω του πραξικοπήματος του Σόιμπλε και των αντιδραστικών κύκλων, που με τον εκβιασμό του ξαφνικού θανάτου της ελληνικής οικονομίας με τη διακοπή της ρευστότητας οδήγησαν την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ σε υποχώρηση 180° μοιρών. Όμως οι αντιδράσεις των δανειστών, και ιδιαίτερα των πιο αντιδραστικών, είναι δεδομένες. Το θέμα είναι πώς αντιδρά όποιος στέκεται απέναντί τους…

Ο Τσίπρας επιχειρηματολογεί και με την απουσία εναλλακτικής. Δεν είχε, γιατί δεν ήθελε… Αφού στον ΣΥΡΙΖΑ αφθονούν οι τεχνικές προϋποθέσεις εμπεριστατωμένης μελέτης της εξόδου απ’ το ευρώ…

Τέλος, τα συστημικά κόμματα κατηγορούν τον ΣΥΡΙΖΑ και κυρίως τον Βαρουφάκη για

αναποτελεσματική και ανεύθυνη διαπραγμάτευση. Τα ίδια όμως τα συστημικά κόμματα δεν διαπραγματεύονταν, παραλάμβαναν τους νόμους συνταγμένους από επιτροπές της Κομισιόν και τους ψήφιζαν με τη διαδικασία του υπερεπείγοντος. Οι βουλευτές τους δεν προλάβαιναν καν να τους διαβάσουν! Στη διαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ έφτασαν στον κολοφώνα της δουλοπρέπειά τους. Απαιτούσαν συμφωνία χωρίς όρους! Δήλωναν απερίφραστα ότι προτιμούν μια κακή συμφωνία απ' τη μη συμφωνία! Σ' ένα κρεσέντο συνωμοσιολογίας κατηγορούν τον Βαρουφάκη ότι συνειδητά υπέσκαπτε τις διαπραγματεύσεις, προετοιμάζοντας μυστικά την επιστροφή στη δραχμή. Όπως όμως παραδέχτηκε ο Τσίπρας (14/7, ΕΡΤ) με δική του εντολή επιτροπή υπό τον Βαρουφάκη μελετούσε τους όρους και τις επιπτώσεις της εισαγωγής εθνικού νομίσματος. Οι σύγχρονοι Νενέκοι της ΕΕ είναι τόσο διαβρωμένοι, ώστε να θεωρούν έγκλημα καθοσιώσεως και τη διερεύνηση απλώς της αντικατάστασης του ευρώ!

Στο δημοψήφισμα ο λαός με την ετυμηγορία του δημιούργησε όρους ήττας του συστήματος. Ευτυχώς γι' αυτό, η κυβέρνηση εμπιστεύτηκε τον Σόιμπλε και όχι τον ελληνικό λαό...

> **Η αστική πολιτική έχει οδηγήσει τον ΣΥΡΙΖΑ αναπόφευκτα στην ήττα και τη διάψευση των ελπίδων. Διαψεύστηκε για μια ακόμη φορά η ρεφορμιστική θεωρία της «αριστερής κυβέρνησης», που με παροπλισμένο το κίνημα, υποτίθεται ότι θα ενεργοποιήσει εναλλακτική διαδικασία στο σύστημα.**
>
> **Ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοαφοπλίστηκε απ' το μοναδικό πραγματικό όπλο που μπορούσε να ενεργοποιήσει: Το εργατικό λαϊκό κίνημα**

Οι συστημικές ερμηνείες της τραγικής ήττας του ΣΥΡΙΖΑ κυρίως περιορίζονται στη φάση της διαπραγμάτευσης. Δεν εξετάζουν συνολικά τη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και τον ταξικό χαρακτήρα της. Απεναντίας, η υλιστική ταξική προσέγγιση έχει προβλέψει σε γενικές γραμμές τη συστημικοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ και την αντίρροπη δυνατότητα ανατροπής της. Στην αφετηρία του ο ΣΥΡΙΖΑ συγκροτήθηκε ως αριστερό μικροαστικό κόμμα με συγκρουόμενες ταξικές πολιτικές. Η αστική τάση ηγεμόνευσε εκμεταλλευόμενη την κρίση των αστικών μνημονιακω΄ν κομμάτων και προωθώντας την ανάδειξη αριστερής κυβέρνησης με σεβασμό της αστικής οικονομίας, του κράτους της και των διεθνών πλαισίων της. Ιδίως μετά τις εκλογές του 2012 η ηγεμονεύουσα παράταξη παρείχε αφειδώς πειστήρια νομιμοφροσύνης και αποτελεσματικής διαχείρισης. Δαχτυλίδι αρραβώνα με την άρχουσα

τάξη αποτέλεσε η συμβολή του ΣΥΡΙΖΑ στην αποκλιμάκωση του κινήματος των πλατειών και στον παροπλισμό των μαζών με την πρακτική της ανάθεσης του κοινωνικού προβλήματος στην «αριστερή κυβέρνηση». Κομβική σημασία είχε και ο όρκος πίστης του Τσίπρα στους εγχώριους και διεθνείς ηγεμόνες και μάλιστα «μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του», ότι είναι αδιαπραγμάτευτο το δυτικό πλαίσιο της χώρας (ΕΕ-ΝΑΤΟ). Καθοριστική ήταν και η συμβολή του ευρωκομμουνιστικού ιδεολογήματος της «Ευρώπης των λαών» που κληρονόμησε ο ΣΥΡΙΖΑ απ' το ΚΚΕ εσ. Στη λογική του οι θεωρητικοί του ΣΥΡΙΖΑ επεξεργάστηκαν τη θεωρία ότι τα προβλήματα του χρέους και της λιτότητας θα λύνονταν σε ευρωπαϊκή (ΕΕ) κλίμακα και εξ αντανακλάσεως σε εθνική βάση, παραγνωρίζοντας τον μη υποκείμενο σε προοδευτικές μεταρρυθμίσεις, αλλά συνεχώς αντιδραστικοποιούμενο ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της ΕΕ. Η πολιτική του ισχυρού νομίσματος και της παγιωμένης λιτότητας επιβάλλεται με το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, που καθιερώνει μηχανισμούς διαρκούς εποπτείας και διαρκών μνημονίων. Πρόσφατα μάλιστα σε σύνοδο κορυφής ενισχύθηκε περαιτέρω αυτό το σύμφωνο, θωρακίζοντας το ιμπεριαλιστικό κέντρο έναντι της περιφερειακής ζώνης και των όποιων δυνάμεων διαφοροποίησης ή αμφισβήτησης. Η Γερμανία έχει πλέον και την οικονομική και τη θεσμική δύναμη, για να συντρίψει και μάλιστα τιμωρητικά προς παραδειγματισμό, και μια δευτερεύουσα ενδοσυστημική διαφοροποίηση. Παράλληλα, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ επιχείρησε να αξιοποιήσει τις ενδοϊμπεριαλιστικές και τις ενδοΕΕ αντιθέσεις. Σωστή σκέψη υποθηκευμένη όμως απ' την αμετακίνητη αγκίστρωσή της στην ΕΕ, κατά κύριο λόγο. Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό, λόγω της υπερδιεθνοποίησης, παράλληλα με την όξυνση του ανταγωνισμού των ιμπεριαλισμών αναπτύσσεται και η αλληλεξάρτησή τους. Για παράδειγμα, παρά τον πόλεμο της Ουκρανίας, η ενεργειακή τροφοδότηση της Ευρώπης απ' τη Ρωσία συνεχίστηκε, φαινόμενο αδιανόητο σε άλλες εποχές. Μια μικρομεσαία χώρα, όπως η Ελλάδα, μόνο στη βάση αμοιβαίων ελκυστικών οικονομικών και πολιτικών οφελών (χωρίς βέβαια εκχωρήσεις τύπου Καμμένου) μπορεί να αξιοποιήσει τέτοιες αντιθέσεις. Είναι όμως τόσο σφιχτά δεμένη με τους Δυτικούς, ώστε ακόμη και η ευρωπαϊκού και όχι μόνον εθνικού οφέλους, επέκταση απ' την Τουρκία του αγωγού φυσικού αερίου, είναι μετέωρη, λόγω αντίδρασης ΗΠΑ και ΕΕ. Αλλά η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ούτε την αντίθεση των ΗΠΑ προς ΕΕ (όπως επιχείρησε για ένα διάστημα) δεν μπορεί να αξιοποιήσει, γιατί ανήκει στο χώρο κυριαρχίας της Γερμανίας. Το χαρτί της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας όντως συγκινεί τις ΗΠΑ, αλλά λόγω των στρατηγικών δεσμών με την ΕΕ, επερχομένης μάλιστα και της Διατλαντικής Συμφωνίας, αρκέστηκαν σε αμοιβαίες αλλά ετεροβαρείς (λόγω μέτρων) για την Ελλάδα συστάσεις διευθέτησης… Η κυβέρνηση προσπάθησε να αξιοποιήσει και τις εντός ΕΕ ετερόκλητες αντιθέσεις. Υπερεκτίμησε όμως αυτές τις αντιθέσεις και τις δυνάμεις της. Όντως, ο Ολάντ, και δευτερευόντως ο Ρέντσι, για το συμφέρον της Γαλλίας αντιτάχθηκε στη Γερμανία αλλά μόνον για το Grexit, όχι για τον βαρύτατο πέλεκυ των μέτρων. Το ίδιο ισχύει και στην αντίθεση της σκληρής λιτότητας, της

οποίας υπεραμύνεται η Γερμανία, και της πολιτικής της χαλάρωσης που εκφράζει ο Ντράγκι, όπως και στην πιο ασθενή αντίθεση, χριστιανοδημοκρατών και λαϊκοδημοκρατών. Όσοι «υποστήριζαν» την Ελλάδα απλώς απέκλειαν την αποβολή, συμμεριζόμενοι την αναγκαιότητα επαχθών μέτρων. Τέλος, κάποιες κινητοποιήσεις συμπαράστασης στην Ευρώπη, έχουν πολιτική και ηθική αξία για μας, χωρίς βέβαια να ιδρώνει το αυτί της Μέρκελ... Έτσι, το ισχυρό χαρτί της διαπραγμάτευσης, που ο Τσίπρας με περισσή αυτοπεποίθηση επέσειε στον ελληνικό λαό προεκλογικά, κατάντησε κουρελόχαρτο μπροστά στην ατσάλινη ισχύ των Γερμανών και στην έλλειψη διεθνών ερεισμάτων. Η ατελέσφορη εξαρχής διαπραγμάτευση άνοιξε το δρόμο στον τυχοδιωκτισμό της «μπλόφας», όπου, παρά τις διακυμάνσεις, ο δυνατός εξοντώνει τον αδύνατο...

Ο ΣΥΡΙΖΑ όμως αυτοαφοπλίστηκε απ' το μοναδικό πραγματικό όπλο που μπορούσε να ενεργοποιήσει: Το εργατικό λαϊκό κίνημα. Υπάρχουν δύο κορυφαίες στιγμές του κινήματος στο πεντάμηνο, αρχές Φλεβάρη και αρχές Ιούλη, όταν ο λαός σε μεγαλειώδη αγωνιστική έξαρση απαίτησε να τεθεί τέρμα στη λιτότητας, την ταπείνωση, τα μνημόνια. Όμως, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ενσωμάτωσε αυτές τις αντιδράσεις στην αστική πολιτική της διαχείρισης.

Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ με την πολιτική του δεν υπηρετεί το λαό, αλλά το κεφάλαιο, ακόμη κι όταν θίγει επιμέρους συμφέροντά του, όπως με την αύξηση της φορολογίας απ' το 26% στο 29%.

Το ελληνικό κεφάλαιο, αν και ορισμένα τμήματά του πλήττονται, όπως οι φαρμακοβιομηχανίες, που υποχρεώνονται σε οριζόντια μείωση τιμών, και η ποντοπόρος ναυτιλία, που καλείται να πληρώσει υψηλότερο φόρο χωρητικότητας και να απολέσει σταδιακά τις φοροαπαλλαγές, αλλά ακόμη κι όταν πλήττεται στο σύνολό του απ' την αύξηση της φορολογίας, ωστόσο συνδέει τα συμφέροντά του ως τάξη με την παραμονή της χώρας στο ευρώ και την ΕΕ, αποβλέποντας στη σύνδεσή του με ισχυρά ευρωπαϊκά κεφάλαια στην προώθηση εξαγωγών, στην αξιοποίηση στην παρούσα συγκυρία 20 δισ. ΕΣΠΑ και 35 δισ. του πακέτου Γιούνκερ, στην περαιτέρω απορρύθμιση της εργασίας (αμοιβή, ασφαλιστικό, συλλογικές συμβάσεις), στη μείωση της φορολογίας, ειδικά για το μη μισθολογικό κόστος, στην ιδιωτικοποίηση δημόσιας περιουσίας. Εξάλλου, το κεφάλαιο, κι όταν πλήττεται, ξέρει να φοροδιαφεύγει, να μετακυλίει το βάρος στον εργαζόμενο και τον αγοραστή, να χρησιμοποιεί μαύρη εργασία, να δίνει, ιδιαίτερα σήμερα, «άδεια» άνευ αποδοχών στους εργαζόμενους, να μετακινείται στο εξωτερικό, Δηλωτική της στάση του κεφαλαίου είναι η επιστολή στον πρωθυπουργό εκπροσώπων των πέντε κορυφαίων εργοδοτικών οργανώσεων, με την οποία πιέζουν την κυβέρνηση ν' αποφύγει τη ρήξη με τους εταίρους και την έξοδο απ' την Ευρωζώνη. Επαναδιατύπωσαν το αίτημά τους τρεις μέρες μετά το δημοψήφισμα με

δραματικούς τόνους. Η άμεση επέμβαση του κεφαλαίου στην κυβερνητική εξουσία και η κινδυνολογική πίεσή του είναι σαφείς. Η κυβέρνηση απομονωμένη με δική της θέληση απ' τον νικητή λαό του δημοψηφίσματος, πιεζόμενη ασφυκτικά και εκβιαστικά απ' τους δανειστές, το κεφάλαιο, το πολιτικό σύστημα και τα ΜΜΕ θα κάνει την απόλυτη υποχώρηση, προσφέροντας «γην και ύδωρ» στις Βρυξέλλες.

Ο όρκος υποταγής του Τσίπρα στο αστικό κράτος που συμπυκνώνεται στη φράση: «σεβόμαστε τη συνέχεια του κράτους» προδιέγραψε την αναπαραγωγή και διαχείριση του κράτους και την παραίτηση και από δευτερεύουσες συγκρούσεις. Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό η πολιτική εξουσία του κεφαλαίου διαπλεγμένη άμεσα με την οικονομική εξουσία του και τους θεσμούς της (ΕΚΤ, ΔΝΤ, ΟΟΣΑ κ.ά.) ενεργοποιείται άμεσα και δυναμικά εν συνόλω (en block) εναντίον και δευτερεύουσας κίνησης (άλλοτε ανεκτής, 1945-70), που ενδέχεται να ενεργοποιήσει τον εργατικό – λαϊκό παράγοντα. Η ολική και λυσσαλέα αντίδραση του συστήματος στο πρόσφατο δημοψήφισμα, μπορεί να θεωρηθεί «πρόβα τζενεράλε» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κοινοβουλευτικής δικτατορίας για την αντιμετώπιση έκτακτων αναγκών. Απ' την ωμή επέμβαση της ηγεσίας της ΕΕ στα εσωτερικά της χώρας, την ασφυξία που επέβαλε η ΕΚΤ στο τραπεζικό σύστημα και τη μεθόδευση του capital control, την κινδυνολογική ταύτιση του Όχι με την έξοδο απ' το ευρώ, ως το συνασπισμό της «Αγίας Οικογένειας» των κομμάτων του συστημικού τόξου, που με εμετική ευρωλαγνεία υπεράσπισαν τα ιερά και τα όσια του ευρώ, την επίκληση απ' τον Καμμένο του σταθεροποιητικού ρόλου του στρατού, που πρέπει να ανταποκρινόταν σε αντίστοιχες κινήσεις, τη νεκρανάσταση πολιτικών βρικολάκων, την έμμεση αλλά σαφή επέμβαση υπέρ του ναι του Προέδρου της Δημοκρατίας, την επέμβαση και των κυριότερων οργανώσεων του κεφαλαίου υπέρ του ναι (ευρώ), των δημάρχων των τριών μεγάλων πόλεων και περιφερειαρχών, ως τη δήλωση υπέρ του ναι του επονείδιστου «ηγέτη» της ΓΣΕΕ Παναγόπουλου, τη σαρωτική και γκεμπελική κινδυνολογία των ΜΜΕ, όλοι αυτοί οι κρίκοι του συστήματος σε αγαστή σύμπνοια και με ιερό φανατισμό έδωσαν τον υπέρ πάντων αγώνα υπέρ του ναι. Ο λαός στη σύγκρουση νίκησε, αποδεικνύοντας ότι ακόμη κα αυτό το πανίσχυρο πλέγμα εξουσίας δεν είναι ανίκητο. Ταυτόχρονα, διαψεύστηκε για μια ακόμη φορά η ρεφορμιστική θεωρία της «αριστερής κυβέρνησης», που με παροπλισμένο το κίνημα, υποτίθεται ότι θα ενεργοποιήσει εναλλακτική διαδικασία στο σύστημα. Η θεωρία της αλλαγής με ακολουθία διαρκών ειρηνικών μεταρρυθμίσεων χωρίς επαναστατική ρήξη, όχι μόνο διαψεύστηκε, αλλά αντικαταστάθηκε από τρίτο μνημόνιο διαρκών αντιμεταρρυθμίσεων…

Η τραγική αποτυχία της «διαπραγμάτευσης»
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΠΟΥ ΘΕΤΕΙ Ο ΤΣΙΠΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ

Οι τρεις πυλώνες της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ (συμμαχία με τον δυτικό ιμπεριαλισμό, το κεφάλαιο και το κράτος του) και η αποστοίχισή του απ' το κίνημα, προδιέγραψαν την αποτυχία του με οδυνηρές επιπτώσεις για το λαό. Η διαπραγμάτευσή του με ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ προσδιορισμένη απ' αυτό το πλαίσιο ήταν καταδικασμένη σ' αποτυχία. Κάποια στιγμή αντιλήφθηκαν την αδιαλλαξία των πιστωτών και όπως αποκάλυψε ο Βαρουφάκης και επιβεβαίωσε ο Τσίπρας, συγκροτήθηκε επιτροπή μελέτης των όρων και συνεπειών της επανόδου σε εθνικό νόμισμα, χωρίς όμως, απ' ότι φαίνεται, σοβαρότητα και συστηματικότητα. Εξάλλου, όπως ομολόγησε ο Τσίπρας, δεν πίστευε σ' αυτή τη λύση… Επομένως, επανήλθαν σε μιαν ατελέσφορη διαπραγμάτευση. Η διαπραγμάτευση όμως του δυνατού με τον αδύνατο αποτελεί ακυρολεξία (Διάλογος Αθηναίων – Μηλίων, Θουκυδίδης). Ο δυνατός επιβάλλει τα συμφέροντά του και ο αδύνατος παίρνει το πολύ κάποια ψιχουλάκια. Ο Τσίπρας και ο κύκλος των κολάκων του είχε δύο σχεδόν μεταφυσικές ιδεοληψίες: Την πίστη στην επιτυχία «της πρώτη φορά αριστερής κυβέρνησης» και στην «επιτυχία» συνακόλουθα της διαπραγμάτευσης. Για την επιτυχία της διαπραγμάτευσης συνδυάστηκαν: Η θεωρία των παιγνίων του Βαρουφάκη, η μπλόφα του χαρτοπαίκτη και η πονηριά με την οποία ο αδύνατος «υπερισχύει» του δυνατού. Το στοίχημα ήταν ποιος θα υποχωρούσε πρώτος. Οι Έλληνες διαπραγματευτές ανόητα αρνήθηκαν στην αρχή τα 7,5δισ. της τελευταίας χρηματοδότησης, ενώ ήταν μεγάλες οι υποχρεώσεις εξόφλησης τοκοχρεωλυσίων. Σ' ένα αγώνα δρόμου η κυβέρνηση αποστράγγισε τη ρευστότητα. Με αναλγησία και αυταρχισμό κατέτρωγε τις σάρκες της κοινωνίας. Πλήρωσε υπέρογκα ποσά στο ΔΝΤ σταματώντας τις πληρωμές στο εσωτερικό και προβαίνοντας σε υποχρεωτικό (με ΠΝΠ, μάλιστα) δανεισμό αποσπώντας τα διαθέσιμα από οργανισμούς, δήμους και περιφέρειες. Ο χειρισμός του δημοψηφίσματος (ως υπέρτατη μπλόφα απ' τη μεριά των Τσίπρα – Βαρουφάκη) αποτέλεσε χρυσή ευκαιρία για τους εταίρους. Στέρησαν τη ρευστότητα απ' τη χώρα και την οδήγησαν σε capital control. Ο κύβος είχε ριφθεί πλέον! Η κυβέρνηση πρόβαλε ένα «ευλογοφανές» δίλημμα. Ταπεινωτική συμφωνία ή grexit. Όμως πρόκειται για ακόμη ένα ψευδοδίλημμα αστικής πολιτικής; Πρώτο, το δίλημμα δεν έπεσε ουρανοκατέβατο. Είναι προϊόν της τυχοδιωκτικής, αυταρχικής, αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης και των αυταπατών της. Δεύτερο, το δίλημμα δεν θα υπήρχε αν ως σοβαρή πολιτική αριστερή δύναμη ο ΣΥΡΙΖΑ είχε εξετάσει το grexit ως ενδεχόμενο προ των εκλογών ή το εξέταζε σοβαρά μετά απ' αυτές. Τρίτο, έστω και τώρα θα μπορούσε να προχωρήσει σε εθνικό νόμισμα με την πλειοψηφία του λαού να τη στηρίζει. Αλλαγή νομίσματος έχει πραγματοποιηθεί άπειρες φορές, χωρίς λοιμούς, σεισμούς και καταποντισμούς…

ΑΡΙΣΤΕΡΑ
Διαφοροποιήσεις και αναγκαίες ρήξεις
ΜΕΣΑ ΣΕ ΡΑΓΔΑΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Θετικό γεγονός αποτελεί η διαφοροποίηση της Αριστερής Πλατφόρμας και η καταψήφιση απ' τη μεριά της του τρίτου και χειρότερο μνημονίου, που συνομολόγησαν η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και η αυτοκρατορία των Βρυξελλών. Αυτή η διαφοροποίηση, αν εξελιχθεί, μπορεί να συμβάλλει, υπό όρους βέβαια, στην προώθηση αριστερής λύσης στην ελληνική κρίση. Ερωτηματικά όμως εγείρει η δήλωση στήριξης της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ απ' τον Λαφαζάνη και άλλα στελέχη της Πλατφόρμας σε θερμούς μάλιστα τόνους «Στηρίζουμε την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Τη στηρίζουμε πολύ δυνατά. Τη στηρίζουμε ολόθερμα» (Π. Λαφαζάνης). Η αντιφατικότητα στάσης και δήλωσης είναι εξόφθαλμη: Πώς είναι δυνατόν να στηρίζει κανείς την κυβέρνηση, αλλά να μη στηρίζει την κεντρική πολιτική επιλογή της; Αυτή η στάση δίνει λαβή για λοιδορίες και απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς στους πολιτικούς και τα μίντια του συστήματος.

Το κυριότερο όμως είναι ότι μ' αυτή την επαμφοτερίζουσα στάση η Πλατφόρμα καλλιεργεί σύγχυση και αυταπάτες στις μάζες του ΣΥΡΙΖΑ που έχουν αγανακτήσει με την επιλογή της κυβέρνησης και αισθάνονται μετέωρες και προδομένες. Αντί ο Λαφαζάνης και η Κωνσταντοπούλου να καθαγιάζουν τον Τσίπρα, που περίπου παρομοιάζεται με αθώο αμνό που θυσιάζεται για χάρη του λαού, αναγκαίο είναι να στραφούν στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ, να τον εμψυχώσουν, να του προτείνουν ένα ριζοσπαστικό όραμα, να μην τον εγκλωβίζουν στη διαπάλη της κομματικής καμαρίλας, αλλά να οδηγήσουν σε λαϊκούς αγώνες για ρήξη και ανατροπή τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ, που η αγωνιστική της ορμή, όπως απέδειξε και το Δημοψήφισμα, είναι στο υψηλό σημείο της. Το πώς θα λύσει η Αριστερή Πλατφόρμα τις εσωκομματικές αντιθέσεις της με την αστική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι δικό της θέμα. Η γνώμη μας πάντως είναι ότι αν η Πλατφόρμα εγκλωβίσει αυτή την αντίθεση στην εσωκομματική διαπάλη, όπως έπραττε μέχρι τώρα, και δεν τη φέρει ενώπιον της κοινωνίας σαν ταξικό διακύβευμα σε τελευταία ανάλυση, μια αριστερή δυνατότητα θα πάει χαμένη.

Στους ρυθμούς και αιφνιδιασμούς της τρέχουσας συγκυρίας το ΚΚΕ αποδεικνύει εντονότερα τη θεωρητική και πολιτική ανεπάρκειά του. Την ισχυρή διαφοροποίηση της Πλατφόρμας την αντιμετωπίζει με λογική συνωμοσιολογίας και σχεδιασμού της άρχουσας τάξης. Σύμφωνα με τη λογική αυτή η Πλατφόρμα αξιοποιείται σαν ανάχωμα, που θα συγκρατεί τους ΣΥΡΙΖαίους εντός του συστημικού στρατοπέδου, αποτρέποντας τη μεταπήδησή τους στον αντισυστημικό χώρο. Δεν υπάρχει βέβαια αμφιβολία ότι η άρχουσα τάξη εξυφαίνει και θέτει σε εφαρμογή σχέδια για να διατηρεί και να διευρύνει τον έλεγχό της στην κοινωνία. Η Αριστερή Πλατφόρμα όμως ανεξάρτητα απ' την επιλογή την οποία τελικά θα προκρίνει, αποτελεί την πολιτική διαμεσολάβηση μεταξύ της λαϊκής εργατικής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και της αστικής ηγεσίας του. Η άρχουσα τάξη δεν είναι παντοδύναμη μοίρα που κατευθύνει τα πάντα.

Μονοδιάστατη και στατική αντίληψη έχει το ΚΚΕ και στο θέμα του δημοψηφίσματος και του grexit. Στο πρώτο έβλεπε μόνο την υπαρκτή βέβαια πλευρά της χειραγώγησής του απ’ την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Το δεύτερο το ταυτίζει αποκλειστικά με την έξοδο απ’ το ευρώ. Το ΝΑΡ, αντίθετα, και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είδαν και αξιολόγησαν ως κυρίαρχη πλευρά του δημοψηφίσματος τη ριζοσπαστική δυναμική που απελευθερώνει. Στο δεύτερο έστω κι αν οι συνθήκες δεν είναι αυτές που προβλέπουμε στην τακτική μας, θα αντιμετωπίσουμε το Grexit ως στόχο που συμπυκνώνει τις αντιθέσεις (αδύνατος κρίκος) και θ’ αγωνιστούμε για να διευρύνουμε το ρήγμα με άλλες απαραίτητες αντικαπιταλιστικές κατακτήσεις.